

Liturgie

Dienst

Ter ere van Huub Oosterhuis

16 april 2023

De Paaskaars brandt

We steken twee kaarsen aan

Openingslied: 'Licht dat ons aanstoot....' (Agnes)

Licht dat ons aanstoot.
Licht dat ons aanstoot in de morgen,
Voortijdig licht waarin wij staan
Koud, één voor één en ongeborgen,
Licht overdek mij, vuur mij aan.
Dat ik niet uitval, dat wij allen
Zo zwaar en droevig als wij zijn
Niet uit elkaars genade vallen
En doelloos en onvindbaar zijn.

Licht, van mijn stad de stedehouder,
Aanhoudend licht dat overwint.
Vaderlijk licht, steevaste schouder,
Draag mij, ik ben jouw kijkend kind.
Licht, kind in mij, kijk uit mijn ogen
Of ergens al de wereld daagt
Waar mensen waardig leven mogen
En elk zijn naam in vrede draagt.
Alles zal zwichten en verwaaien

Wat op het licht niet is geijkt.
Taal zal alleen verwoesting zaaien
En van ons doen geen daad bekijft.
Veelstemmig licht, om aan te horen
Zolang ons hart nog slagen geeft.
Liefste der mensen, eerstgeboren,
Licht, laatste woord van Hem die leeft.

Introductie

Lied: 'Wek mijn zachtheid weer...' (Rianne)

Wek mijn zachtheid weer.
Geef mij terug de ogen van een kind.
Dat ik zie wat is,
En mij toevertrouw,
En het licht niet haat.

Kyrie gebed

Wees hier aanwezig, licht in ons midden.
Weest hier aanwezig, licht in ons midden.
Laat onze ogen uw heerlijkheid zien.
Wek uw kracht en kom ons bevrijden.

Wees hier aanwezig, dat wij herleven.
Wees hier aanwezig, vlam van ons leven.
Vlam van ons leven, God in ons midden.
Kom ons bevrijden, dat wij herleven.

Uw redding daagt als het licht in de morgen.
Kom en daag op, wees licht voor onze ogen.
God in ons midden, vlam van ons leven.
Kom hier aanwezig, dat wij herleven.
God van de machten, God van de mensen.
Kom en verlicht ons, dat wij herleven.

Of zijt Gij, God, een God van doden?
Kom hier aanwezig, dat wij herleven.
Of zijt Gij, God, geen God van mensen?
Kom en verlicht ons en maak ons vrij.

Want Gij zijt God, licht in de morgen.
Want Gij zijt God, vandaag en morgen.
Duizend geslachten lang duurt uw verbond.
Want Gij zijt God, de God van de mensen.
Sinds mensenheugenis zijt Gij God.
Want gij zijt heilig en ongezien.
Een God van verre en van dichtbij.
Gij zijt niet God zoals wij U denken.

Gij zijt onvindbaar, Gij zijt een vreemde.
Uw dwaasheid, God, is wijzer dan de mensen.
Uw machteloosheid sterker dan de mensen.
Want Gij zijt God, maar hoe is uw naam?

...

Lied: 'Ken je mij' (Ingrid)

Ken je mij? Wie ken je dan?
Weet jij mij beter dan ik?
Ken je mij? Wie ben ik dan?

Weet jij mij beter dan ik?

Ogen die door de zon heen kijken
Zoekend naar de plek waar ik woon
Ben jij beeldspraak voor iemand
Die aardig is, of onmetelijk ver,
Die niet staat en niet valt
En niet voelt als ik,
Niet koud en hooghartig

Ken je mij? Wie ken je dan?
Weet jij mij beter dan ik?
Ken je mij? Wie ben ik dan?
Weet jij mij beter dan ik?

Hier is de plek waar ik woon
Een stoel op het water,
Een raam waarlangs het opklarend weer
Of het vallende duister voorbij vaart
Heb je geroepen? Hier ben ik

Ken je mij? Wie ken je dan?
Weet jij mij beter dan ik?
Ken je mij? Wie ben ik dan?
Weet jij mij beter dan ik?
Ik zou een woord willen spreken
Dat waar en van mij is
Dat draagt wie ik ben,
Dat het houdt,

Ik zou een woord willen spreken
Dat rechtop staat als mens die mij aankijkt en zegt
Ik ben jouw zuiverste zelf,
Vrees niet, versta mij, ik ben, ik ben
Ken je mij? Wie ken je dan?
Weet jij mij beter dan ik?
Ken je mij? Wie ben ik dan?
Weet jij mij beter dan ik?

Ben jij de enige voor wiens ogen
Niet is verborgen van mijn naaktheid
Kan jij het hebben,
Als niemand anders,
Dat ik geen licht geef, niet warm ben,

Dat ik niet mooi ben, niet veel
Dat geen bron ontspringt
In mijn diepte
Dat ik alleen dit gezicht heb,
Geen ander.
Ben ik door jou, zonder schaamte,
Gezien, genomen,
Oor niemand minder?
Zou dat niet veel teveel waar zijn?
Zou dat niet veel teveel waar zijn?

Ken je mij? Wie ken je dan?
Weet jij mij beter dan ik?
Ken je mij? Wie ben ik dan?
Weet jij mij beter dan ik?

Bijdrage Tonny

Lied: 'De steppe zal bloeien' (Klazien, Wera)

De steppe zal bloeien.
De steppe zal lachen en juichen.
De rotsen die staan
Vanaf de dagen der schepping
Staan vol water, maar dicht.
De rotsen gaan open.
Het water zal stromen,
Het water zal tintelen, stralen,
Dorstigen komen en drinken.
De steppe zal drinken.
De steppe zal bloeien.
De steppe zal lachen en juichen.

De ballingen keren.
Zij keren met blinkende schoven.
Die gingen in rouw
Tot aan de einden der aarde,
één voor één, en voorgoed.
Die keren in stoeten.
Als beken vol water,
Als beken vol toesnellend water,
Schieterend omlaag van de bergen.
Als lachen en juichen.
Die zaaiden in tranen,

Die keren met lachen en juichen.

De dode zal leven.

De dode zal horen: nu leven.

Ten einde gegaan en onder stenen bedolven:

Dode, dode, sta op,

Het licht van de morgen.

Een hand zal ons wenken,

Een stem zal ons roepen:

Ik open hemel en aarde en afgrond

En wij zullen horen.

En wij zullen opstaan

En lachen en juichen en leven.

Psalm 23 door Huub Oosterhuis (Agnes)

Jij mijn herder? Niets zou mij ontbreken.

Breng mij naar bloeiende weiden
doe mij liggen aan vlietend water
dat mijn ziel op adem komt
dat ik de rechte sporen weer kan gaan
achter jou aan.

Jij mijn herder? Niets zal mij ontbreken.

Moet ik de afgrond in, de doodsvallei,
ik zal bang zijn -ben jij naast mij
ik zal niet doodgaan van angst.

Jij hebt de tafel al gedekt -mijn spotters
weten niet wat ze zien:
dat jij mijn voeten wast, ze zalft met balsem
mij inschenkt, drink maar, zeg je

niets zal mij ontbreken.

Laat het zo blijven, dit geluk
deze genade, al mijn levensdagen.

Dat tot lengte van jaren
ik wonen zal bij jou in huis.

Jij mijn herder, niets zal mij ontbreken.

Lied: 'Deze woorden' (Rianne)

Deze woorden aan jou opgedragen
hier en heden prent ze in je hart,
berg ze in het binnenst van je ziel,
leer ze aan je kinderen. Herhaal ze,
thuis en onderweg, waar je ook bent
als je slapen gaat en als je opstaat
deze woorden aan jou toevertrouwd.

Bind ze als een teken aan je hand,
draag ze om je voorhoofd als een snoer
ter gedachtenis, vlak op je ogen.
Grif ze in de stijlen van je deur,
schrijf ze in de palmen van je hand.
Dat vermeerderen je levensdagen
en de jaren van je zoons en dochters.
Dat je bloeien zult en niet verwelken,
bomen aan de bron. Hoor Israël.

Bijdrage Sybren

Stilte

'Onze Vader verborgen' (Rebekka)

Onze vader verborgen
uw naam worde zichtbaar in ons
uw koninkrijk kome op aarde
uw wil geschiede,
een wereld met bomen tot in de hemel,
waar water schoonheid, en brood
gerechtigheid is, en genade –
waar vrede niet hoeft bevochten
waar troost en vergeving is
en mensen spreken als mensen
waar kinderen helder en jong zijn,
dieren niet worden gepijnigd
nooit één mens meer gemarteld,
niet één mens meer geknecht.
Doof de hel in ons hoofd
leg uw woord op ons hart

breek het ijzer met handen
breek de macht van het kwaad.
Van U is de toekomst
kome wat komt.

Mededelingen en gaven

Lied 'Lied van nieuw begin' (Hennie)

Lelien draagt de woestijn
Rozen dragen de rotsen
Lente staat op je drempel
Aankomst van onze God.

Bevende harten vat moed
Strek je slapende handen
Dove oren ga open
Wankelmoedigen hoort

Hij slaat bronnen,
Ontbindt tongen
Zangen, rivieren
Water welt aan jevoeten
En geen leeuw op je weg.

Kromme, jij wordt recht
Woeste, jij wordt een akker
Wat geen woorden vermogen,
Aarde, vrede zij u.

Oude mensen, vrees niet
Jong mens, wat zal het worden
Zomertuinen aan zee,
Liefde, lichaam van zon.

Zegen

Lied 'Uit vuur en ijzer' (Hennie)

Uit vuur en ijzer, zuur en zout, zo wijd als licht, zo eeuwenoud,
uit alles wordt een mens gebouwd, en steeds opnieuw geboren.
Om ijzer in vuur te zijn, om zout en zoet en zuur te zijn,
om mens voor een mens te zijn, wordt alleman geboren.

Om water voor de zee te zijn, om anderman een woord te zijn,
om niemand weet, hoe groot, hoe klein,(gezocht, gekend, geboren),
om avond en morgenland, om hier te zijn en overkant,
om hand in een and're hand, om niet te zijn verloren.

Om oud en wijd als licht te zijn, om lippen, water, dorst te zijn,
om alles en om niets te zijn, gaat iemand tot een ander.
Naar verten die niemand weet, door vuur dat mensen samensmeedt,
om leven in lief en leed, gaan mensen tot elkander.

'Laatste woorden' (Rebekka)

Wat ik gewild heb
wat ik gedaan heb
wat mij gedaan werd
wat ik misdaan heb
wat ongezegd bleef
wat onverzoend bleef
wat niet gekend werd
wat ongebruikt bleef
al het beschamende
neem het van mij.
En dat ik dit was
en geen ander –
dit overschot van
stof van de aarde:
dit was mijn liefde.
Hier ben ik.

Op mijn knieën

voor Henk van Ulzen 80

32

Waarom weet niemand –
de een wordt oud
de ander jong.

Schepen stevenen op kusten af,
hun ruimen vol desperado's.

Ezels zwoegen bergen over, dorstig
met zakken water beladen.

Wat ezels balken deperado's vloeken
is de wereld.

Van een brandend dak gesprongen
ontwaakte ik tussen wuivende schoven
en schreef de wereld in gezangen op.
Zingen is een nieuwe wereld verwachten
God is een dwarskop.

Jij uit Kampen – onder de paarse
wolkenzuil van het Oordeel
klonken de sapphische strofen
en in de stegen de voetstap
van Ida Gerhardt de Grote –

jij die deze wereld speelde
aanklacht hoon en ontferming

als de nieuwe, van de Dwarskop,
is gekomen, staan wij

getweeën deemoedig aan de horizon
schouder aan schouder (ik
op mijn knieën)

en wenken onze liefsten
en wie maar wil:

hier komen, hier
is het eindelijk

goed.